

ความตกลง
ระหว่าง
รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
และ
รัฐบาลแห่งรัฐสุลต่านโอมาน
เพื่อ
การเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งรัฐสุลต่านโอมาน มีความปรารถนาที่จะทำความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

ขอข้ายด้านบุคคล

ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ ที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญา แต่ละรัฐ หรือในนามของส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
๒. ภาษีที่พึงวงที่ดั่งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้ง ภาษีที่เก็บจากผลได้จากการขายสังหาริมทรัพย์ หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจาก ค่าจ้าง หรือเงินเดือนที่จ่ายโดยวิสาหกิจ ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้
๓. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งความตกลงนี้จะใช้บังคับ ได้แก่
 - ก) ในกรณีรัฐสุลต่านโอมาน
 - (๑) ภาษีเงินได้บริษัท และ
 - (๒) ภาษีเก็บจากกำไรทางการค้าและอุตสาหกรรม
(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีโอมาน”)
 - ข) ในกรณีประเทศไทย
 - (๑) ภาษีเงินได้ และ
 - (๒) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม
(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีไทย”)
๔. ความตกลงนี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งหลังจากวันที่ลงนามในความตกลงนี้ จะได้ดั่งบังคับเพิ่มเติมจากหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้แจ้งแก่กันและกัน เพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐภายใน ๖ เดือน นับจากวันซึ่งมีการเปลี่ยนแปลง เว้นแต่จะมีเหตุสุดวิสัย

ข้อ ๓

บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
- (ก) คำว่า “รัฐสุลต่านโอมาน” หมายถึง อาณาเขตของรัฐสุลต่านโอมาน และเกาะ ซึ่งถือว่าเป็นของรัฐสุลต่านโอมาน รวมถึงน่านน้ำ และพื้นที่ใต้นอกน่านน้ำ ซึ่งรัฐสุลต่านโอมานอาจกำหนดโดยกฎหมายรัฐสุลต่านโอมานและภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศให้เป็นพื้นที่ซึ่งรัฐสุลต่านโอมานอาจใช้สิทธิอธิปไตยในส่วนที่เกี่ยวกับการสำรวจ และแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติของพื้นดินท้องทะเล และดินใต้ผิวดินและเหนือพื้นน้ำ
 - (ข) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใด ๆ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทยซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศกำหนดไว้หรืออาจกำหนดไว้ภายหลังให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดิน และทรัพยากรธรรมชาติของตนภายในพื้นที่นั้น ๆ ได้
 - (ค) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง รัฐสุลต่านโอมาน หรือประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (ง) คำว่า “บุคคล” รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท คณะบุคคล และหน่วยใด ๆ ซึ่งถือเป็นหน่วยที่อาจเก็บภาษีได้ภายใต้กฎหมายภาษีอากรที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ
 - (จ) คำว่า “บริษัท” หมายถึงนิติบุคคลใด ๆ หรือหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคล เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
 - (ฉ) คำว่า “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ

- (ซ) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งใดๆ ทางเรือ หรือทางอากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีที่เรือ หรือ อากาศยานมีการดำเนินการระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น
- (ซ) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง
- (๑) บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
 - (๒) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคมหรือหน่วยใดๆ ที่ได้รับสถานภาพของตนเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
- (ฌ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง
- (๑) ในกรณีของรัฐผู้ส่งด่านโอมาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจแห่งชาติ และผู้ตรวจการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ
 - (๒) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ
- (ญ) คำว่า “ภาษี” หมายถึง ภาษีโอมาน หรือภาษีไทยแล้วแต่บริบทจะกำหนด แต่จะไม่รวมถึงจำนวนใด ๆ ซึ่งได้จ่ายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการผิन्दหรือไม่ปฏิบัติใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษีซึ่งความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ หรือซึ่งแทนเบี้ยปรับที่ได้จัดเก็บในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีนั้น
๒. ในการใช้บังคับความตกลงที่กำหนดไว้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในเวลาใดๆ คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในความตกลงนี้ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ในขณะนั้นตามกฎหมายของรัฐนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ของการเก็บภาษีซึ่งความตกลงนี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น ความหมายใดๆ ภายใต้กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับของรัฐนั้น จะมีผลบังคับเหนือคำจำกัดความภายใต้กฎหมายอื่นของรัฐนั้น

ข้อ ๔
ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” หมายถึง บุคคลใดๆ ผู้ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานที่ก่อตั้ง สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และรวมถึงรัฐนั้น และส่วนราชการใด ๆ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น
๒. ในกรณีที่เกิดเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้
 - (ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรเท่านั้น ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดดีกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)
 - (ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้หรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย
 - (ค) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ
 - (ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแก้ไขปัญหา โดยความตกลงร่วมกัน
๓. ในกรณีก็ตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลทั้งปวงที่นอกเหนือจากบุคคลธรรมดาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่บริษัทนั้นได้ก่อตั้งขึ้น ถ้าบริษัทมีสถานที่ก่อตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่า บริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่บริษัทนั้นมีสถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่ ถ้าไม่สามารถพิจารณา กำหนดสถานจัดการใหญ่ได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” หมายถึงสถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
๒. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” โดยเฉพาะรวมถึง
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ และ
 - (ช) ที่ตั้งอาคาร ,โครงการก่อสร้าง หรือโครงการประกอบหรือโครงการติดตั้งที่ดำรงอยู่เกินกว่า ๖ เดือน
๓. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆของข้อนี้อยู่ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ไม่ให้ถือว่ารวมถึง
 - (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา หรือการจัดแสดง สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น
 - (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา หรือ การจัดแสดง
 - (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
 - (ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของ หรือสินค้า หรือรวบรวมข้อเสนอเพื่อวิสาหกิจนั้น
 - (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์เพื่อกิจกรรม ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น

(๑) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค(ก) ถึง (จ) โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือส่วนประกอบ

๔. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๕ กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญา

ที่กล่าวถึงรัฐแรก เมื่อบุคคลนั้นได้กระทำการใดๆแทนวิสาหกิจนั้น ถ้าบุคคลนั้น

(ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐนั้น ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆของบุคคลนั้นจำกัดอยู่เฉพาะที่กล่าวถึงในวรรค ๓ ซึ่งถ้าได้กระทำการโดยผ่านสถานธุรกิจประจำเช่นว่านั้น สถานธุรกิจประจำนี้จะไม่ก่อให้เกิดสถานประกอบการถาวรภายใต้บทบัญญัติของวรรคนั้น

(ข) ไม่มีอำนาจเช่นว่านั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น จากการดำเนินการสั่งซื้อหรือทำการส่งมอบของในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ

(ค) ไม่มีอำนาจเช่นว่านั้น แต่ได้จัดหาคำสั่งซื้ออย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด เพื่อวิสาหกิจนั้นหรือเพื่อวิสาหกิจอื่น และวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

๕. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจอีกรัฐหนึ่ง นั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำการอันเป็นปกติในธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม กรณีกิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวได้กระทำทั้งหมดหรือเกือบ ทั้งหมด ในนามวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระภายใต้ความหมายของวรรคนี

๖. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือซึ่งถูกควบคุมโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ ๖
เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. คำว่า “อสังหาริมทรัพย์” ให้มีความหมายซึ่งคำนี้เมื่ออยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตร (รวมทั้งการผสมพันธุ์ และการเพาะพันธ์ปลา) และป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่างๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเพื่อเป็น ค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในชุมแร้ แหล่งแร้ และทรัพยากร ธรรมชาติอย่างอื่น จะถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์ด้วย เรือเดินทะเล เรือ และอากาศยานไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗
กำไรจากธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้น ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น
๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค ๓ ของข้อบทนี้ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนของที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้น เป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการ เช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกัน อย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจ ซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหาร และการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่ หรือที่อื่น อย่างไรก็ตาม การจ่ายของสถานประกอบการถาวร (ยกเว้นกรณีการใช้คืน ค่าใช้จ่ายจริง) ให้แก่ สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือจ่ายให้แก่สำนักงานอื่น ๆ ของวิสาหกิจนั้น ไม่ให้นำมาหักเป็นรายจ่ายสำหรับการจ่ายในรูปแบบของค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือการจ่ายอย่างอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน เพื่อตอบแทนสำหรับการใช้สิทธิบัตร หรือสิทธิอื่น ๆ หรือในรูปแบบของค่านายหน้าเพื่อการบริหารเฉพาะอย่าง หรือเพื่อการจัดการให้ หรือในรูปแบบของดอกเบี้ยเงินกู้ยืมที่วิสาหกิจเป็นผู้ให้ให้แก่สถานประกอบการถาวร เว้นแต่ในกรณีของวิสาหกิจการธนาคาร

๔. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค ๒ ตัดหนทางของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น จากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษีโดยวิธีการปันส่วนผลกำไรอันอาจถือเป็นประเพณี อย่างไรก็ตาม วิธีการปันส่วนผลกำไรนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่างๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้
๕. ถ้าเจ้าหน้าที่ภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีข้อมูลไม่เพียงพอในการกำหนดจำนวนกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจ มิให้ข้อความใดในข้อบทนี้มีผลกับการบังคับใช้กฎหมายใด ๆ ของรัฐนั้นอันเกี่ยวเนื่องกับการกำหนดภาระภาษีของบุคคล ซึ่งกระทำภายใต้ขอบเขตของกฎหมายเท่าที่ข้อมูลที่เจ้าหน้าที่ภาษีอากรนั้นมีอยู่จะอำนวยให้กระทำได้ ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามหลักการของข้อบทนี้
๖. มิให้ถือว่ากำไรใดๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
๗. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ กำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
๘. ในกรณีที่กำลังรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งความตกลงนี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและอากาศยาน

๑. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
๒. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี
๓. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการใช้ จากความล่าช้า หรือการให้เช่าตู้สินค้า (รวมถึง รถพวง เรือท้องแบน และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องสำหรับการขนส่งตู้สินค้า) ซึ่งเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับเงินได้จากการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้ถือปฏิบัติตามความมุ่งประสงค์ ของวรรค ๑ และ ๒ เสมือนเป็นเงินได้ที่ได้รับการดำเนินการเดินเรือ หรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ
๔. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บังคับแก่เงินได้หรือกำไรจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย แต่ต้องเป็นเฉพาะเงินได้หรือกำไรที่ได้รับเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของผู้เข้าร่วมดำเนินการซึ่งเป็นวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งตามสัดส่วนของหุ้นที่วิสาหกิจนั้นมีอยู่ในการเข้าร่วมดำเนินการ
๕. ในกรณีของเงินได้หรือกำไรที่ได้รับโดยสายการบินกัลฟ์แอร์ บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๔ จะใช้บังคับเฉพาะส่วนที่พึงถือว่าเป็นเงินได้หรือกำไรของรัฐสุลต่านโอมาน ภายใต้สัญญาก่อตั้งสายการบินกัลฟ์แอร์

ข้อ ๙
วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

๑. ในกรณีนี้ที่

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ ถ้าไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

๒. ในกรณีที่ผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้นได้รวมอยู่ในยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรที่รวมนั้นเป็นกำไรที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่างๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่จะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นตามกฎหมายภาษีของอีกรัฐหนึ่งนั้น ในการกำหนดการปรับปรุง เช่นว่านั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วยตามควร และหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ ๑๐
เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น
๓. คำว่า “เงินปันผล” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น หรือสิทธิอื่น ๆ อันมีส่วนร่วมในผลกำไร ซึ่งมีสิทธิเรียกขานในหนี้ รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี
๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตรวจเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือตรวจเท่าที่การ

ถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการ การถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

๖. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่ใช้บังคับหากวัตถุประสงค์ส่วนใหญ่หรือบางส่วนของบุคคลใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการก่อตั้ง หรือการโอนหุ้นหรือสิทธิอื่น ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นมีขึ้นเพื่อแสวงหาความได้เปรียบจากข้อนี้ด้วยวิธีการก่อตั้งหรือการโอนนั้น

ข้อ ๑๑
ดอกเบีย

๑. ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบียเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบียนั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับประโยชน์ในดอกเบียเป็นบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้น ถ้าดอกเบียนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย) หรือถ้าดอกเบียนั้นเกิดจากการให้กู้ยืมหรือเกิดจากสิทธิเรียกร้องในหนี้ที่ค้ำประกันโดยรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐแรก และ
 - (ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆ

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะวางแนวปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดนี้โดยความตกลงร่วมกัน

๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๒ ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคนี้ คำว่า “รัฐบาล”

- (ก) ในกรณีของรัฐสุลต่านโอมาน หมายถึง รัฐบาลแห่งรัฐสุลต่านโอมาน และให้รวมถึง
 - (๑) ธนาคารกลางแห่งโอมาน
 - (๒) กองทุนสำรองของรัฐ
 - (๓) องค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่น และ
 - (๔) สถาบันต่าง ๆ ซึ่งทุนทั้งหมดของสถาบันเป็นของรัฐบาลแห่งรัฐสุลต่านโอมาน หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆ ตามที่อาจตกลงกัน เป็นคราว ๆ ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

(ข) ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และให้รวมถึง

(๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(๒) ธนาคารเพื่อการส่งออก-นำเข้าแห่งประเทศไทย

(๓) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ

(๔) สถาบันต่าง ๆ ซึ่งทุนทั้งหมดของสถาบันเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

หรือ ส่วนราชการ หรือองค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่นใด ๆ ตามที่อาจตกลงกัน

เป็นคราวๆระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

๔ คำว่า “ดอกเบี้ย” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น ค่าปรับเนื่องจากความล่าช้าในการจ่ายเงินไม่ถือเป็นดอกเบี้ยตามความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือกระทำการในอีกรัฐหนึ่งโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้จะใช้บทบัญญัติของ ข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๖. จะถือว่าดอกเบี้ยเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่าย

ดอกเบีย้ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือไม่กี่ตาม มีสถานประกอบการ
ถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ซึ่งนี่ที่ต้องจ่ายดอกเบีย้นั้น
เกิดขึ้น และดอกเบีย้นั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการ
ประจำนั้น ดอกเบีย้เช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐาน
ประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่ได้โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์หรือ
ระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบีย้ที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้อง
ในหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบีย้แล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกัน
ระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของ
ข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คง
เก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ
แห่งความตกลงนี้ด้วย
๘. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่ใช้บังคับหากวัตถุประสงค์ส่วนใหญ่หรือบางส่วนของบุคคลใดๆ
เกี่ยวกับการตั้งหรือโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนของดอกเบีย้จ่ายมีขึ้นเพื่อแสวงหา
ผลประโยชน์จากข้อนี้ในการตั้งหรือโอนนั้น

ข้อ ๑๒
ค่าสิทธิ

๑. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับประโยชน์จากค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจะต้องไม่เกินร้อยละสิบห้า (๑๕) ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น
๓. คำว่า “ค่าสิทธิ” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทน เพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ รวมทั้งซอฟต์แวร์ फिल्मภาพยนตร์ หรือ फिल्मหรือ เทปที่ใช้สำหรับ การกระจายเสียง ทางวิทยุ หรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อเสนอเทศ (หรือค่าบริการทางเทคนิค) เกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ จะไม่ใช่บังคับถ้าเจ้าของประโยชน์ของค่าสิทธิ เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งค่าสิทธิ นั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้ง อยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับค่าสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้ บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๕. ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่าย ค่าสิทธินั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถาน ประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อันก่อให้เกิด พันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่าสิทธิที่เกิดขึ้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการ ถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่
๖. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์ หรือ ระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิ หรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติ ของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้ คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย
๗. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่ใช้บังคับ หากวัตถุประสงค์ส่วนใหญ่ หรือบางส่วนของบุคคลใดๆ เกี่ยวกับการก่อตั้งหรือโอนสิทธิในส่วนของการจ่ายค่าสิทธิมีขึ้นเพื่อแสวงหาผลประโยชน์จาก ข้อนี้ในการก่อตั้งหรือโอนนั้น

ข้อ ๑๓
ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการ การถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ อสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับ วิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือ หรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศหรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือ หรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๔. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายตู้สินค้า (รวมถึงรถพ่วง เรือท้องแบน และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องสำหรับการขนส่งตู้สินค้า) ตามที่ระบุไว้ในวรรค ๓ ของข้อ ๘ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๕. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค ๑, ๒, ๓ และ ๔ ของข้อนี้และวรรค ๓ ของข้อ ๑๒ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่
๖. ในกรณีผลได้ที่ได้รับโดยสายการบินกัลฟ์แอร์ ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค ๓ บังคับเฉพาะ ส่วนที่พึงถือว่าเป็นผลได้ของรัฐสุลต่านโอมานภายใต้สัญญาจัดตั้งกัลฟ์แอร์

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอิสระอื่นๆในลักษณะเดียวกันให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น เว้นแต่ว่าผู้นั้นมีอยู่เป็นปกติซึ่งฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น หากผู้นั้นมีฐานประกอบการ เช่นว่านั้น เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง เฉพาะจำนวนเงินได้เท่าที่พึงถือว่า เป็นของฐานประกอบการประจำนั้น
๒. คำว่า “บริการวิชาชีพ” ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖, ๑๘ ๑๙ ๒๐ และ ๒๑ ของความตกลงนี้ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงานเช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า
 - (ก) ผู้รับเงินได้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบสาม (๑๘๓) วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ ซึ่งเริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีในปฏิทินการที่เกี่ยวข้อง และ
 - (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และ
 - (ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
๓. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในเรือ หรืออากาศยาน ในการจราจรระหว่างประเทศ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

ข้อ ๑๖

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการ และเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับตามความสามารถในฐานะหรือในนามของสมาชิกในคณะกรรมการอำนวยการของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

๑. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยู หรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรีหรือในฐานะนักกีฬาจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาตามความสามารถของตนนั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดง หรือนักกีฬาได้กระทำขึ้น
๓. เงินได้ที่นักแสดงหรือนักกีฬาได้รับจากกิจกรรมที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐนั้น หากการมาเยือนรัฐนั้นได้รับการอุดหนุนทั้งหมดหรือเป็นส่วนใหญ่ โดยกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๑๘
เงินบำนาญและเบี้ยรายปี

ภายใต้ข้อบังคับแห่งบทบัญญัติในวรรค ๒ ของข้อ ๑๙ เงินบำนาญ และเงินได้อื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งสำหรับการทำงานในอดีต จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๙
งานรัฐบาล

๑. (ก) เงินเดือน ค่าจ้างและค่าตอบแทนอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใด ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารของรัฐนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้ให้ในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ซึ่ง
 - (๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
 - (๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น
๒. (ก) เงินบำนาญใดๆที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕, ๑๖, ๑๗ และ ๑๘ ของความตกลงนี้ จะใช้บังคับแก่เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกัน และเงินบำนาญที่ได้จ่ายเกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใดๆที่ดำเนินการ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ ๒๐

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

๑. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งโดยทันทีหรือก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เป็นผู้มิถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก เป็นเวลาไม่เกินสองปี เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัย หรือทั้งสองประการ ณ สถาบันการศึกษา เช่นว่านั้น จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น สำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยดังกล่าว
๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้จากการวิจัย ถ้าการวิจัยเช่นว่านั้นได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเป็นส่วนใหญ่เพื่อประโยชน์ของเอกชนโดยเฉพาะหรือเอกชนอื่นๆเป็นสำคัญ

ข้อ ๒๑

นักศึกษา และผู้ฝึกงาน

การจ่ายเงินให้แก่นักศึกษา หรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในทันทีก่อนที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก เพียงเพื่อประสงค์ในการศึกษา หรือฝึกอบรม เงินที่จ่ายเพื่อมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือฝึกอบรมไม่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นโดยมีเงื่อนไขว่าเงินนั้นจ่ายจากแหล่งภายนอกรัฐนั้น

ข้อ ๒๒
เงินได้อื่นๆ

๑. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆ ของความตกลงนี้ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งเงินได้เกิดขึ้น
๒. ในกรณีที่เกิดเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างบุคคลผู้ดำเนินกิจกรรมซึ่งได้รับเงินได้ตามที่ระบุในวรรค ๑ โดยการจ่ายเงินสำหรับกิจกรรมนั้นมีจำนวนเกินกว่าจำนวนซึ่งจะได้ตกลงกันโดยบุคคลอิสระ บทบัญญัติตามวรรค ๑ จะใช้บังคับเฉพาะเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย
๓. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่ใช้บังคับ หากวัตถุประสงค์ส่วนใหญ่หรือบางส่วนของบุคคลใดๆ เกี่ยวกับการก่อตั้งหรือโอนสิทธิในส่วนของเงินได้ที่จ่ายมีขึ้นเพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากข้อนี้ในการก่อตั้งหรือโอนนั้น

ข้อ ๒๓
การจัดภาษีซ้อน

๑. ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐสุลต่านโอมานได้รับเงินได้ซึ่งอาจเสียภาษีในประเทศไทยตาม บทบัญญัติของความตกลงนี้ รัฐสุลต่านโอมานจะยอมให้นำมาหักออกจากภาษีเงินได้ ของผู้มีถิ่นที่อยู่นั้นเป็นจำนวนเท่ากับภาษีเงินได้ที่ได้ชำระในประเทศไทยไม่ว่าโดยตรงหรือ โดยการหักไว้ อย่างไรก็ตาม การนำมาหักดังกล่าวจะต้องไม่เกินกว่าส่วนของภาษีเงินได้ (ที่ได้คำนวณไว้ก่อนการยอมให้หัก) ในส่วนที่สอดคล้องกับเงินได้ที่อาจเสียภาษีในประเทศไทยนั้น
๒. ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับเงินได้ซึ่งอาจเสียภาษีในรัฐสุลต่านโอมานตาม บทบัญญัติของความตกลงนี้ ประเทศไทยจะยอมให้นำมาหักออกจากภาษีเงินได้ของ ผู้มีถิ่นที่อยู่นั้นเป็นจำนวนเท่ากับภาษีเงินได้ที่ได้ชำระในรัฐสุลต่านโอมานไม่ว่าโดยตรงหรือ โดยการหักไว้ อย่างไรก็ตาม การนำมาหักดังกล่าวจะต้องไม่เกินกว่าส่วนภาษีเงินได้ (ที่ได้ คำนวณไว้ก่อนการยอมให้หัก) ในส่วนที่สอดคล้องกับเงินได้ที่อาจเสียภาษีในรัฐสุลต่าน โอมานนั้น
๓. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้ กำไร เงินได้ และผลได้จากทุนของ ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งภายใต้ ความตกลงนี้จะถือเสมือนว่าเกิดจากแหล่งในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
๔. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้ ภาษีเงินได้ที่จ่ายในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งจะถือว่ารวมถึงภาษีที่พึงเสียแต่ได้รับการยกเว้นหรือการลดหย่อนตามกฎหมาย เพื่อการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

ข้อ ๒๔

การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งโดยเฉพาะผู้มีถิ่นที่อยู่^๑นั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
๒. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
๓. เว้นแต่ในกรณีบทบัญญัติวรรค ๑ ของข้อ ๙ วรรค ๗ หรือ ๘ ของข้อ ๑๑ วรรค ๖ หรือ ๗ ของข้อ ๑๒ หรือวรรค ๒ หรือ ๓ ของข้อ ๒๒ ของความตกลงนี้ ให้บังคับดอกเบี้ยค่าสิทธิ และการชำระอื่นๆ ที่จ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดกำไรที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจเช่นว่านั้น จะยอมให้หักได้ภายใต้เงื่อนไขเดียวกันเสมือนว่าจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก
๔. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้ เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
๕. ไม่มีบทบัญญัติของข้อนี้จะแปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐต้องยอมให้แก่บุคคลที่ไม่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระและการลดหย่อนใดๆเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี ซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
๖. บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะภาษีซึ่งอยู่ในบังคับของความตกลงนี้เท่านั้น

ข้อ ๒๕

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตาม บทบัญญัติของความตกลงนี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่^๑ได้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ใน กฎหมายภายในของรัฐแต่ละรัฐนั้น คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในเวลา ๓ ปี นับจากที่ได้รับ แจ้งครั้งแรกของการกระทำที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติ แห่งความตกลงนี้
๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะ หาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลง ร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอัน ไม่เป็นไปตามความตกลงนี้ ข้อตกลงใดๆที่มีขึ้นจะต้องดำเนินการภายในอายุความ ตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญา
๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้ โดยการตกลงร่วมกัน
๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อความมุ่ง ประสงค์ให้มีความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อน

ข้อ ๒๖

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติ ตามบทบัญญัติของความตกลงนี้หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเกี่ยวกับ ภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของความตกลงนี้เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับ ความตกลงนี้ การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศไม่ถูกจำกัดโดยข้อ ๑ ข้อสนเทศใดที่ได้รับโดยรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมาย ภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคล หรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์การ ฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับหรือการดำเนินคดี หรือ การชี้ขาดคำอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของความตกลงนี้ บุคคลหรือ เจ้าหน้าที่เช่นว่านั้น จะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือ เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลหรือในคำ วินิจฉัยชี้ขาดของศาล
๒. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพัน บังคับรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดต้อง
 - (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายหรือ วิธีปฏิบัติทางการ บริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือ วิชาชีพหรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับ นโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยของสาธารณชน)

ข้อ ๒๗

เจ้าหน้าที่ทางการทูตและกงสุล

อนุสัญญานี้จะไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการราชการของตัวแทนทางการทูต หรือเจ้าหน้าที่กงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๘
การเริ่มใช้บังคับ

รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจะแจ้งให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบว่าได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดโดยกฎหมายของรัฐนั้นเพื่อจะทำความตกลงนี้มีผลบังคับใช้ ความตกลงนี้จะมีผลบังคับใช้ในวันหลังของการแจ้งเหล่านั้น และต่อมาจะมีผลบังคับ

(ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่ได้จ่าย ได้เครดิตหรือได้นำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ

(ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่น ๆ

๑. ในรัฐสุลต่านโอมาน สำหรับปีภาษีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ และ

๒. ในประเทศไทย สำหรับปีภาษีใดๆหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ ๒๙
การเลิกใช้

ความตกลงนี้จะยังคงมีผลบังคับใช้ จนกว่าจะมีการยกเลิกโดยรัฐผู้ทำสัญญา
รัฐหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐอาจยกเลิกความตกลงโดยแจ้งล่วงหน้าผ่านวิถีทาง
ทางการทูตอย่างน้อย ๖ เดือน ก่อนวันสุดท้ายของปีปฏิทินใดๆ ที่เริ่มต้นภายหลังจาก
๕ ปี นับจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ในกรณีเช่นว่านั้นความตกลงเป็นอันเลิกมี
ผลใช้บังคับ

(ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่ได้จ่าย ได้เครดิตหรือ
ได้นำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการ
บอกเลิก และ

(ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ

๑. ในรัฐผู้ส่งต่ออันโอมาน สำหรับปีภาษีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรก
ของเดือนมกราคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการบอกเลิกนั้น และ

๒. ในประเทศไทย สำหรับปีภาษีใดๆ หรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้น
ในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการ
บอกเลิกนั้น

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจให้ลงนามในความตกลงนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๑๓ เดือนตุลาคม ปีสองพันสามแห่งคริสต์ศักราช เป็นภาษาไทย ภาษาอารบิก และภาษาอังกฤษ ทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน ในกรณีที่มีความแตกต่างในการตีความของฉบับภาษาไทย และฉบับภาษาอารบิก ให้ใช้ฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งรัฐสุลต่านโอมาน

(สุวเกียรติ์ เสถียรไทย)

(อาเหมด บิน อับดุลนาบี แมกกี)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจแห่งชาติ

และรองประธานสภาทรัพยากรพลังงาน

และกิจการการเงิน

พิธีสาร

ในการลงนามของความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งรัฐสุลต่านโอมาน และรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้ ผู้ลงนามได้ตกลงว่าบทบัญญัติต่อไปนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้

๑. ตามข้อ ๔ (ผู้มีถิ่นที่อยู่) คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” ไม่รวมถึงบุคคลใดซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในประเทศไทยด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในประเทศไทย
๒. ตามข้อ ๗ (กำไรธุรกิจ) และข้อ ๙ (วิสาหกิจในเครือเดียวกัน) คำว่า “กำไร” ให้หมายรวมถึงเงินได้ด้วย
๓. ตามวรรค ๕ ของข้อ ๑๐ (เงินปันผล) ไม่มีข้อความในวรรคนี้จะแปลความเป็นการขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้นจากกำไรที่ส่งออกโดยสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม อัตราภาษีที่จัดเก็บจะต้องไม่เกินกว่าอัตราร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินกำไรที่ส่งออก
๔. ตามวรรค ๓ ของข้อ ๑๒ (ค่าสิทธิ) คำว่า “บริการทางเทคนิค” หมายถึง การให้บริการด้านการจัดการ ด้านเทคนิคหรือให้คำปรึกษา (รวมถึงการให้บริการทางเทคนิคของวิสาหกิจหรือบุคลากรใด ๆ) คำจำกัดความจะไม่รวมถึงการก่อสร้างใดๆ การประกอบหรือโครงการที่คล้ายคลึงกันซึ่งดำเนินการโดยผู้รับเงินได้ การบริการใดๆ ซึ่งอยู่ในข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ ของความตกลงนี้ แล้วแต่กรณี การให้บริการหลังการขายที่ผู้ขายให้แก่ผู้ซื้อตามสัญญาการค้า ประกัน หรือการให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคอย่างแท้จริง
๕. ตามข้อ ๒๔ (การไม่เลือกปฏิบัติ) และตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจะมีสิทธิจัดเก็บภาษีจากวิสาหกิจซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในอัตราภาษีตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก โดยมีเงื่อนไขว่า อัตราภาษีนี้จะใช้กับวิสาหกิจต่างชาติทั้งหมดที่ดำเนินกิจการในรัฐนั้นจนกว่ารัฐบาลของรัฐสุลต่านโอมานจะมีการจัดระบบอัตราภาษีที่เหมาะสมแก่วิสาหกิจที่ดำเนินกิจการในรัฐบาลของรัฐสุลต่านโอมาน

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจให้ลงนามในพิธีสารนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๑๓ เดือนตุลาคม ปีสองพันสามแห่งคริสต์ศักราช เป็นภาษาไทย ภาษาอารบิก และภาษาอังกฤษ ทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน ในกรณีที่มีความแตกต่างในการตีความของฉบับภาษาไทย และฉบับภาษาอารบิก ให้ใช้ฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งรัฐสุลต่านโอมาน

(สุรเกียรติ์ เสถียรไทย)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

(อาเมต บิน อับดุลนาบี แมกกี)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจแห่งชาติ
และรองประธานสภาทรัพยากรพลังงาน
และกิจการการเงิน